

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 236.910 van 22 december 2016

in de zaak A. 207.296/VII-38.703.

In zake : 1. Alain CHABEAU
 2. Françoise VERMEULEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dominique Vermer
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
het VON KARMAN INSTITUUT VOOR
STROMINGS DYNAMICA (VKI)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bouckaert en Guan Schaiko
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 december 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 oktober 2012 waarbij enerzijds het ministerieel besluit van 23 april 2012 wordt ingetrokken en anderzijds het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 29 september

2011, houdende het verlenen aan het Von Karman Instituut van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een wetenschappelijk onderzoekscentrum, gelegen aan de Steenweg op Waterloo 72 te Sint-Genesius-Rode, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning, mits aanpassing van de bijzondere exploitatievoorwaarden, wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.764 van 7 maart 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Bij arrest nr. 230.124 van 5 februari 2015 is het debat heropend en werd het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met een aanvullend onderzoek van de zaak.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 februari 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lore Mels, die loco advocaat Doninique Vermer verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Guan Schaiko, die tevens loco advocaat Jan Bouckaert verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het feitenrelaas is reeds beschreven in tussenarrest nr. 230.124 van 5 februari 2015.

IV. Onderzoek van de middelen

Derde middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 4.7.14/1, § 2 en 4.7.26/1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van artikel 4 van richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: richtlijn 2011/92/EU), van omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011 ‘Milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 (C-435/09, Europese Commissie t. België)’ (hierna: omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de formele- en materiële motiveringsplicht.

Zij stellen dat de mogelijke aanzienlijke milieueffecten van het vergunde project niet werden gescreend, noch dat het bewijs voorligt van een concrete toetsing van deze effecten. Volgens de verzoekende partijen ressorteert de vergunningsaanvraag onder de categorieën 6 en 28 van bijlage I bij het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage (hierna: project-MER-besluit) als een mogelijk met de overschrijding van drempelwaarden gepaard gaande uitbreiding of wijziging van een geïntegreerde installatie voor de fabricage van stikstof en explosieven, of toch minstens onder de categorieën 4.j) en 13 van bijlage II bij hetzelfde besluit als wijziging of uitbreiding met aanzienlijke negatieve gevolgen voor het milieu van een inrichting voor het vervormen van metalen door middel van springstoffen. Alleszins valt het project onder de categorieën 10.a) “Industrieterreinontwikkeling”, 10.b) “Stadsontwikkelingsprojecten”, en 13 van de bijlage bij omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011 en bijlage II bij richtlijn 2011/92/EU, en valt de bestaande inrichting onder de rubrieken 6.c), 4.b) en 4.j).

5. De verwerende partij antwoordt dat het middel “zeer vaag” is geformuleerd en dat bijvoorbeeld de aangevoerde schending van de VCRO-bepalingen niet wordt toegelicht. Voorts merkt zij op dat uit de motieven van het bestreden besluit wel degelijk blijkt dat de vereiste MER-screening is gebeurd, en betwist zij dat de inrichting van de tussenkomende partij zou ressorteren onder één van de categorieën en rubrieken die de verzoekende partijen opsommen.

6. De verzoekende partijen dupliceren in hun memorie van wederantwoord dat het “motief” in het bestreden besluit inzake de MER-screening beperkt blijft tot “een loutere standaardclausule” en dat nergens een spoor bestaat van enige concrete toetsing.

7. De tussenkomende partij werpt een exceptie ‘obscuri libelli’ op omdat de verzoekende partijen onvoldoende duidelijk zouden uiteenzetten waarin

de aangevoerde schendingen precies bestaan. Ten gronde stelt zij dat uit de motivering van het bestreden besluit genoegzaam blijkt dat een MER-screening werd uitgevoerd. De verzoekende partijen zouden niet aantonen dat de vergunningsaanvraag valt onder één van de in het middel opgesomde categorieën en rubrieken.

8. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een MER-screening werd uitgevoerd waarbij werd vastgesteld dat er geen milieueffectenrapportage vereist is, dat deze beslissing afdoende gemotiveerd is waar wordt vastgesteld dat de aangevraagde inrichting buiten het toepassingsgebied van de omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011 valt, dat de verzoekende partijen niet aantonen dat deze vaststelling onjuist is, dat de milieuhygiënische beoordeling kan worden aangewend bij de screening van het project, dat de impact op de omgeving, zowel wat betreft mobiliteit, geluid en geur, in de bestreden beslissing zeer uitvoerig wordt beoordeeld, dat de conclusies van dit onderzoek niet worden tegengesproken en dat enkel de voor het project relevante criteria van bijlage II bij het project-MER-besluit bij de MER-screening moeten worden betrokken.

9. De tussenkomende partij herhaalt in haar laatste memorie vooreerst dat alle geschonden geachte rechtsregels niet op een voldoende duidelijke wijze worden omschreven, noch de wijze waarop die rechtsregels door het bestreden besluit worden geschonden. Ten gronde stelt ze in hoofddorde dat het voorwerp van de aanvraag geen project is in de zin van richtlijn 2011/92/EU en het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: milieubeleidsdecreet); de hervergunning van de activiteiten gaat immers niet gepaard met werken of ingrepen die de materiële toestand van de plaats veranderen. Bovendien zouden de aangevraagde activiteiten niet vallen onder één van de categorieën van de bijlagen I en II bij het project-MER-besluit of van de omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011. De tussenkomende partij wijst in dit verband naar de in algemene bewoordingen geformuleerde argumenten die de verzoekende partijen in het kader van de administratieve beroepsprocedure hebben

laten gelden en naar de eensluidende adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie. Het bestreden besluit diende op dit punt niet met bijkomende redenen te worden omkleed. Voorts argumenteert de tussenkomende partij dat categorie 6 van bijlage I bij het project-MER-besluit met betrekking tot “geïntegreerde chemische installaties, bestemd voor de fabricage van stikstof en explosieven” niet van toepassing is omdat in de inrichting geen industriële activiteit plaatsvindt. Hetzelfde geldt voor categorie 4.b) van bijlage II bij het project-MER-besluit met betrekking tot “productie en verwerking van metalen: installaties voor verwerking van ferrometalen” en categorie 4.j) van bijlage II bij het project-MER-besluit met betrekking tot “productie en verwerking van metalen: inrichtingen voor het vervormen van metalen (uitstampen) door middel van springstoffen”. De opslag en het gebruik van elektrische ontstekers (detonatoren) hebben alleszins geen uitstaans met de productie en de verwerking van metalen. De vergunde inrichting die in wezen een onderwijs- en onderzoeksinstelling is, behoort niet tot de chemische industrie zodat categorie 6.c) van bijlage II bij het project-MER-besluit over “chemische industrie: opslagruimten voor aardolie, petrochemische en chemische producten” evenmin relevant is. Volgens de tussenkomende partij is er van industrieterreinontwikkeling of stadsontwikkeling, zoals respectievelijk vermeld in categorie 10.a) en categorie 10.b) van de omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011, geen sprake gelet op het voorwerp van de vergunningsaanvraag. In ondergeschikte orde zet de tussenkomende partij uiteen dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat er geen aanzienlijke milieueffecten te verwachten zijn en bijgevolg geen MER moet worden opgemaakt. Zij verwijst in dit verband naar de motivering van het bestreden besluit waaruit een grondige analyse van de verschillende milieueffecten zou blijken, inzonderheid rekening houdend met “de kenmerken, de plaats, alsook de potentiële effecten van het project”. Tot slot ziet de tussenkomende partij niet in waarom met de milieuhygiënische beoordeling geen rekening zou mogen worden gehouden in het kader van de MER-screening.

10. In hun laatste memorie doen de verzoekende partijen nog gelden dat zij wel degelijk belang hebben bij het middel omdat de MER-screening niet conform de geldende regelgeving werd uitgevoerd. Het middel zou ook voldoende duidelijk zijn geadstrueerd. Voorts beklemtonen zij dat er te dezen sprake is van een project in de zin van artikel 4 van richtlijn 2011/92/EU omdat de aanvraag mede slaat op het veranderen van de inrichting in kwestie door uitbreiding met een bedrijfsparking en met nieuwe installaties. In de bestreden beslissing noch in de uitgebrachte adviezen wordt nader toegelicht waarom de aanvraag niet valt onder het toepassingsgebied van omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011. De uiteenzetting van de tussenkomen partij over de niet-toepasselijkheid van de categorieën van projecten, zou niet aan het motiveringsgebrek verhelpen. De verzoekende partijen merken tot slot op dat de bedoelde milieuhygiënische beoordeling geen betrekking heeft op “de kenmerken van de potentiële effecten” van het voorgenomen project, zodat op grond van deze beoordeling niet kan worden besloten dat het project geen aanzienlijke milieueffecten zou kunnen veroorzaken.

Beoordeling

11. In het verzoekschrift tot nietigverklaring worden de geschonden geachte rechtsregels en beginselen als volgt aangeduid: “artikel 4.7.14/1, § 2 en 4.7.26/1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), artikel 4 van de Europese Richtlijn 2011/92/EU van 13 december 2011 (codificatie van de Richtlijn 85/337/EG van 27 juni 1985), [...] Omzendbrief LNE van 22 juli 2011/I, [...] de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, [...] het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de formele en materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”. De wijze waarop de overtreden rechtsregels en beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden, wordt in de uiteenzetting van het derde middel voldoende duidelijk omschreven, inzonderheid waar de verzoekende partijen stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat “de verwerende partij de door de Omzendbrief opgelegde screening (stapsgewijze

aanpak) daadwerkelijk heeft uitgevoerd”, dat die screening “nochtans uitdrukkelijk uit de beslissing [dient] te blijken” en dat “[d]e motivering van de bestreden beslissing [zich] terzake beperkt [...] tot vaagheden en algemeenheden”. Zoals hierna zal blijken is het bestreden besluit niet afdoende gemotiveerd wat betreft de MER-screeningsplicht. Daaruit volgt dat de belangexceptie van de verwerende partij die steunt op het beweerd voldaan zijn aan deze verplichting, moet worden verworpen.

Het middel is ontvankelijk.

12. In het bestreden besluit wordt gesteld dat “de aanvraag niet valt onder het toepassingsgebied van de Omzendbrief LNE 2011/1-milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 (C-435/09, Europese Commissie tegen België) van 22 juli 2011 (BS 31 augustus 2011)”, dat “desalniettemin werd vastgesteld dat in het licht van de concrete kenmerken van het project, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële effecten er geen aanzienlijke milieu-effecten verwacht moeten worden, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen” en dat “bijgevolg geen milieueffectenrapport moet worden opgemaakt”.

13. Op 24 maart 2011 oordeelde het Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak C-435/09 dat “voor zover de regelgeving van het Vlaamse Gewest drempelwaarden en selectiecriteria vaststelt die enkel met de omvang van het betrokken project rekening houden”, deze niet voldoet “aan de eisen van artikel 4, leden 2 en 3” van richtlijn 85/337/EEG, doordat bij het vaststellen van drempelwaarden en criteria de relevante selectiecriteria van bijlage III onvoldoende in acht werden genomen. De Vlaamse ministers bevoegd voor Leefmilieu en voor Ruimtelijke Ordening hebben op 22 juli 2011 een omzendbrief uitgevaardigd met instructies om in afwachting van een wijziging van de Vlaamse regelgeving reeds zo goed als mogelijk te voldoen aan de bepalingen van richtlijn 85/337/EEG (gecodificeerd in richtlijn 2011/92/EU).

14. Bij decreet van 23 maart 2012 houdende wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: decreet van 23 maart 2012) worden diverse bepalingen gewijzigd om ze in overeenstemming te brengen met voornoemd arrest van het Europees Hof van Justitie. Artikel 4.3.2 van het milieubeleidsdecreet wordt bij artikel 5 van het decreet van 23 maart 2012 vervangen, waardoor onder meer een artikel 4.3.2, § 2bis wordt ingevoegd, luidens hetwelk de Vlaamse regering, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de andere dan in paragrafen 1 en 2 vermelde categorieën van projecten aanwijst waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk een project-MER of een project-MER-screeningsnota moet worden opgesteld. Dit artikel 5 is op 29 april 2013 in werking getreden.

De vergunningsaanvraag in kwestie valt onder het toepassingsgebied van de omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011, gelet op de overgangsbepaling vervat in artikel 13, § 1, van het decreet van 23 maart 2012, die inhoudt dat een milieuvergunningsaanvraag die aan de bevoegde overheid werd verzonden voor de datum van inwerkingtreding van (onder meer) artikel 5 van dit decreet, moet worden behandeld “overeenkomstig de procedure die van toepassing was op dat ogenblik”.

15. Projecten van de categorieën die zijn opgenomen in bijlage II bij het project-MER-besluit, en die de daar vastgestelde drempelwaarden niet overschrijden, vallen onder de toepassing van de omzendbrief als ze zijn opgenomen in de lijst die als bijlage bij de omzendbrief is gevoegd. De omzendbrief stelt onder punt C.2 Richtsnoeren:

“[...] Als een project onder het toepassingsgebied valt, moet de vergunningverlenende overheid ervoor zorgen dat voorafgaandelijk aan de beslissing over de vergunningsaanvraag een screening wordt uitgevoerd. De vergunningverlenende overheid moet in de motivering van haar beslissing over de vergunningsaanvraag een duidelijk identificeerbare passage opnemen waaruit op afdoende wijze blijkt dat het project gescreend is. Dit dient te

gebeuren voor zowel nieuwe als voor hangende vergunningsaanvragen.

[...]

Een screening als vermeld in deze omzendbrief houdt in dat voor het concrete project nagegaan wordt of het, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben (de zogenaamde beoordeling geval per geval). Als uit de screening voor het concrete project blijkt dat er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, moet de vergunningsaanvrager een milieueffectrapport opmaken.

[...] Daarbij moet rekening worden gehouden met de criteria van bijlage II bij het DABM, onder andere:

- de kenmerken van de projecten, waarbij in het bijzonder de omvang van het project, de cumulatie met andere projecten, het gebruik van natuurlijke hulpbronnen, de productie van afvalstoffen, de verontreiniging en hinder, alsook het risico van ongevallen in overweging moeten worden genomen;
- de plaats van de projecten, waarbij rekening wordt gehouden met de mate van kwetsbaarheid van het milieu in de geografische gebieden waarop de projecten een invloed kunnen hebben, door in het bijzonder het bestaande grondgebruik en het opnamevermogen van het natuurlijke milieu in overweging te nemen;
- de kenmerken van het potentiële effect, in het bijzonder met betrekking tot het bereik van het effect (geografische gebied en de grootte van de getroffen bevolking).

[...]

De vergunningverlenende overheid moet ten slotte in de motivering van haar beslissing over de vergunningsaanvraag een duidelijk identificeerbare passage opnemen waaruit op afdoende wijze blijkt dat het project gescreend is door middel van een toetsing aan de relevante criteria van bijlage II bij het DABM, en waaruit blijkt waarom die screening in voorkomend geval heeft geleid tot de conclusie dat voor het project geen milieueffectrapport moest worden opgemaakt.

De vergunningverlenende overheid kan de vergunning voor projecten die onder het toepassingsgebied van deze omzendbrief vallen niet verlenen voor ze over voldoende informatie beschikt die een toetsing van het project aan alle relevante screeningscriteria mogelijk maakt én als uit de screening blijkt dat het project geen aanzienlijke milieueffecten kan hebben. [...]”.

16. Voorafgaand aan de toepassing van de richtsnoeren voor de screening van het project, draagt de omzendbrief aan de betrokken besturen op om te bepalen of “het project dat het voorwerp vormt van de vergunningsaanvraag, tot het toepassingsgebied van deze omzendbrief behoort”. Daarbij moet een “stapsgewijze aanpak” gevolgd worden waarbij achtereenvolgens wordt nagegaan of het project al dan niet opgenomen is in bijlage I bij het project-MER-besluit, in

bijlage II bij hetzelfde besluit of in de lijst die als bijlage bij de omzendbrief werd gevoegd.

17. De verzoekende partijen hebben in hun beroepschrift tegen de in eerste aanleg genomen beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 29 september 2011 onder meer aangevoerd dat voor het project een MER moest worden opgemaakt en dat omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011 ten onrechte niet werd toegepast. In zoverre de verwerende partij dit beroepsargument afdoet met de enkele beschouwing dat “de aanvraag niet valt onder het toepassingsgebied van de Omzendbrief LNE 2011/1”, schendt zij de motiveringsplicht. Uit dit motief blijkt immers niet dat de verwerende partij de door de omzendbrief voorgeschreven “stapsgewijze aanpak” heeft gevolgd. De door de verwerende partij en de tussenkommende partij post factum bijgebrachte motieven waaruit zou moeten blijken dat het voorwerp van de aanvraag geen project is in de zin van richtlijn 2011/92/EU of van het milieubeleidsdecreet, en de aangevraagde activiteiten alleszins niet vallen onder één van de categorieën van de bijlagen I en II bij het project-MER-besluit of voorkomt in de lijst van de bijlage bij de omzendbrief LNE 2011/1 van 22 juli 2011, kan het motiveringsgebrek van de bestreden beslissing niet goedmaken.

18. Bijkomend bevat de bestreden beslissing een passage waarin wordt gesteld dat het project, ondanks de afwezigheid van een verplichting daartoe, “desalniettemin” toch gescreend werd. In deze passage wordt uitgedrukt dat “in het licht van de concrete kenmerken van het project, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële effecten er geen aanzienlijke milieu-effecten verwacht moeten worden, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen” en dat “bijgevolg geen milieueffectenrapport moet worden opgemaakt”.

Ondanks het herhaald gebruik van het woord “concreet”, wordt met de aangehaalde overwegingen niet aangetoond dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de eigenheid van de voorafgaande screening, die

inhoudt dat in een eerste beoordeling wordt nagegaan of het project aanzienlijke milieueffecten kan hebben.

De “voorgaande overwegingen” waarvan sprake kaderen binnen het onderzoek dat de bevoegde overheid overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten dient te voeren om na te gaan of de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten, die in principe verboden zijn, kunnen plaatsvinden in omstandigheden die vanuit oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn. De voorafgaande screening om te beoordelen of het project al dan niet aanzienlijke milieueffecten kan hebben, kadert binnen de Vlaamse MER-regelgeving die het gevolg is van de omzetting van richtlijn 2011/92/EU, en gebiedt dienvolgens een eigen beoordeling en uitdrukkelijke motivering die afdoende is.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de artikelen 2 tot en met 5 van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 oktober 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 29 september 2011, houdende het verlenen aan het Von Karman Instituut van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een wetenschappelijk onderzoekscentrum, gelegen aan de Steenweg op Waterloo 72 te Sint-Genesius-Rode, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning, mits aanpassing van de bijzondere exploitatievoorwaarden, wordt verleend.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig december tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys